

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **T. Z.**

státní občan Republiky Kosovo

t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, Věznice Karviná

P. O. Box 42, 733 01 Karviná, Fryštát

zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem

sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019 č. j. MV-66418-4/SO-2019,
ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádny z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 24. 6. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019 č. j. MV-66418-4/SO-2019, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 3. 2019, jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování.
2. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal formální pochybení spočívající v tom, že z výroku nevyplývá, jaké povolení k trvalému pobytu je rušeno, což způsobuje neurčitost rozhodnutí, a v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje vyznačení data předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení.
3. Dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí musí být přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný však nepřihlédl k tomu, že manželka žalobce není schopna pro svůj nepříznivý zdravotní stav absolvovat delší cesty, např. do Kosova za žalobcem, když podle doložené lékařské zprávy by zrušení trvalého pobytu jejího manžela, případně její vycestování, mohlo mít pro ni až fatální následky. Žalovaný k této lékařské zprávě nepřihlédl. Žalovaný nad to manželku ani další rodinné příslušníky nevyslechl, čímž postupoval v rozporu s § 3 zák. č. 500/2004 Sb., (dále jen „správní řád“).
4. Nedostatečně posouzenou přiměřenost dopadu rozhodnutí žalobce dále spatřoval v tom, že žalovaný nepřihlédl k délce doby, která uběhla od porušení veřejného pořádku žalobcem, a k chování žalobce v jejím průběhu.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Ve vyjádření zopakoval nosné důvody z napadeného rozhodnutí, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost jejího rozhodnutí zpochybňovala.

II. Zjištění ze správního spisu:

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující. Dne 6. 12. 2013 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 37 T 6/2011 ze dne 19. 4. 2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2 To 80/2013 ze dne 27. 8. 2013 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních

látek a jedů podle §187 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona a zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona. Dovolání žalobce ve věci bylo usnesením Nejvyššího soudu pod sp. zn. 4 Tdo 468/2014 – 82 odmítnuto a rovněž ústavní stížnost byla odmítnuta Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 2337/14. Dne 28. 6. 2016 rozhodlo Ministerstvo vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná dne 22. 9. 2016 zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který dne 12. 4. 2018 rozsudkem pod č. j. 22 A 163/2016-41 rozhodnutí žalované zrušil z důvodu neurčitosti a nevykonatelnosti lhůty k vycestování. Zbývající námitky, které se částečně překrývaly s nyní uplatněnými žalobními námitkami, krajský soud považoval za nedůvodné.
8. Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud dne 3. 7. 2018 pod č. j. 7Azs 214/2018-28 tak, že napadený rozsudek zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Krajský soud poté opětovně rozhodnutí žalované zrušil rozsudkem ze dne 4. 10. 2018 pod č. j. 22 A 163/2016 – 81 z důvodu nepřihlédnutí k zdravotnímu stavu manželky žalobce, s tím, že žalovaná je povinna zjistit zdravotní stav manželky a za tímto účelem žalobce vyzvat k označení důkazů, které jeho tvrzení prokazují.
10. Dne 11. 12. 2018 žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc mu vrátila k novému projednání; v rozhodnutí jej zavázala, aby náležitě a v potřebném rozsahu zjistilo všechny aktuální okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zejména ve vztahu k zdravotnímu stavu jeho manželky.
11. Ministerstvo vnitra zjistilo, že v České republice žije kromě žalobce jeho manželka paní K. Z., dále syn A.A. Z. a V. Z., který se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody a nedisponuje oprávněním k pobytu. Živnostenské oprávnění žalobci zaniklo dne 14. 11. 2016.
12. Žalobce založil do spisu potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu vztahující se k paní K. Z., průkazku o zdravotní péči této osoby, lékařské zprávy odborné ambulance psychiatrické nemocnice v Opavě, lékařské zprávy revmatologie a kardiologie. Následně dne 9. 3. 2019 Ministerstvo vnitra rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť neshledalo, že by toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do žalobcova osobního a rodinného života. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o které žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

III. Posouzení žalobních námitek:

13. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
14. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně.*
15. K žalobcem namítané nedostatečné specifikaci ve správním řízení rušeného povolení k trvalému pobytu, což dle jeho názoru představuje vadu spočívající v neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí Ministerstva vnitra, nutno konstatovat, že k této namítané vadě se vyjádřil Krajský soud v Ostravě již v předchozím rozsudku č. j. 22 A 163/2016 – 81 a považoval ji pouze za administrativní pochybení nezpůsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl: *"(...) nicméně již nelze souhlasit s žalobní námitkou v tom směru, že uvedená vada by způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nikoliv každé administrativní pochybení ve výroku způsobuje nesrozumitelnost, a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod k jeho zrušení; je-li rozhodnutí jako celek logické, pak zcela zřejmě administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno [viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005-19]. Na výrok správního rozhodnutí je nutno nahlížet v kontextu celého správního řízení, tj. i úkonů učiněných účastníkem řízení. Jak již soud vyslovil shora, žalobce nejenže předmětnou vadu nenamítal v odvolacím řízení, ale z obsahu podaného odvolání vyplývá, že si je vědom, jaké povolení k trvalému pobytu bylo předmětem správního řízení v I. stupni, když v odvolání doslova uvádí „...ohledně mého povolení trvalého pobytu v ČR“. Za takových okolností nezbývá než uzavřít, že dotčená vada výroku nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí Ministerstva“. V nyní souzené věci rovněž nebylo rušené povolení blíže specifikováno, nicméně z žalobcových podání i nyní vyplývá, že si je přesně vědom, které povolení je rušeno; nadto, z povahy věci může cizinec disponovat jen jedním povolením k trvalému pobytu. Krajský soud tak nemá důvod se od své shora uvedené argumentace nijak odchýlit, když z kontextu rozhodnutí je naprosto zřejmé, jaké povolení bylo žalobci zrušeno, a neuvedení bližší specifikace rušeného povolení tak nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.*
16. Krajský soud nemůže dát žalobci za pravdu ani ohledně námitky, že v napadeném rozhodnutí není uvedena doba jeho vypravení. I toto pochybení žalovaného lze považovat pouze za pochybení administrativní, nemající vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí, když žalobci bylo napadené rozhodnutí prokazatelně doručeno a žalobce se proti němu brání podanou žalobou, je tedy s jeho obsahem podrobně seznámen.
17. Žalobci nelze přisvědčit ani v námitce, že žalovaná chybně vyhodnotila zdravotní stav jeho manželky a zásah do rodinného života žalobce navzdory důsledkům onemocnění manželky posoudila jako přiměřený.
18. Krajský soud v citovaném předchozím rozsudku uložil žalované zabývat se zdravotním stavem manželky žalobce a tento zjistit, což žalovaná učinila a k dopadům

svého rozhodnutí do rodinného života žalobce ve vztahu k manželce uvedla, že manželka není na péči žalobce závislá již z toho důvodu, že žalobce je v dlouhodobém výkonu trestu odnětí svobody, dále je léčena medikamentózně a ambulantně a má vlastní povolení k trvalému pobytu, o které v důsledku rozhodnutí ve vztahu k žalobci nepříjde a nepříjde ani o veřejnou zdravotní péči. Současně uvedla, že byť žalobce lékařské zprávy předložil po stanovené lhůtě, žalovaná i Ministerstvo vnitra k nim přihlédlo. Ministerstvo vnitra své rozhodnutí vystavělo na zjištění, že žalobcova manželka je sice v péči Psychiatrické nemocnice v Opavě od roku 2014 a má závažné zdravotní obtíže, zásah rozhodnutí do žalobcova rodinného života je přesto přiměřený, neboť žalobce se s ohledem na výkon trestu odnětí svobody nyní nemůže s manželkou stýkat, ani o ni pečovat, a po propuštění z výkonu trestu – navzdory vydanému rozhodnutí - dojde k zlepšení rodinné situace, neboť žalobci není zakázán pobyt na území, v rámci kterého se může i bez povolení k trvalému pobytu v České republice stýkat s manželkou a zletilými syny, a to častěji, než je tomu v době výkonu trestu.

19. Podle názoru krajského soudu byl nyní skutkový stav ohledně zdravotního stavu manželky zjištěn dostatečně. Žalovaná i Ministerstvo vnitra zjistilo podrobnosti o nepříznivém zdravotním stavu manželky žalobce i o jejím pobytovém oprávnění, takže se mohlo s žalobcovou námitkou vypořádat a učinit úsudek o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřihlédnutí k lékařským zprávám dokladujícím tento zdravotní stav tak není důvodná. Co se týče neprovedení výsledku manželky, vzhledem k tomu, že její zdravotní stav byl doložen lékařskými zprávami, souhlasí krajský soud s názorem žalované, která jej považovala za nadbytečný, když lékařské zprávy předložil sám žalobce a jejich obsahovou správnost nijak nespороval.
20. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s posouzením přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí.
21. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se správní soudy ve své judikatuře již zabývaly opakovaně (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, zejména body 25 – 26; ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75; rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 A 33/2010-35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

22. Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz cit. rozsudek č. j. 8 As 68/2012 – 39). I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *in fine* vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.
23. Pro úplnost krajský soud dodává, že ani článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extraterritoriálního účinku článku 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).
24. V nyní řešené věci žalovaný ke všem shora uvedeným kritériím přihlédl a krajský soud se s jeho posouzením ztotožňuje. Při zvažování dopadů rozhodnutí do života cizince se posuzuje nikoliv pouze samotná závažnost tohoto dopadu, ale jeho přiměřenost s dopady rozhodnutí do veřejného pořádku ve smyslu závažností rozhodnutím chráněného

veřejného zájmu. Jinak řečeno, lze připustit i závažný zásah, pokud tomu odpovídá závažnost možného porušení veřejného pořádku, na jehož ochranu je rozhodnutí vydáváno. V posuzované věci se žalobce dopustil zvlášť závažného trestného činu, v jehož důsledku byl na dlouhou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody. Aby dopad rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu byl nepřiměřený, musela by být intenzita tohoto dopadu být stejně závažná, jako porušení veřejného pořádku, jehož se žalobce dopustil a pro jehož ochranu bylo rozhodnutí vydáno. Žalobce v žalobě namítá, že nebude moci realizovat svůj rodinný život s manželkou z důvodu jejího onemocnění způsobující neschopnost nebo sníženou schopnost cestovat. Judikatura však již dříve dovodila, že „odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků za jednání spočívající v organizování a řízení rozsáhlého a dlouhodobě fungujícího „průmyslového podniku“ na výrobu marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně je důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřeně zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, podtržení provedl krajský soud). V případě žalobce nadto odloučení v důsledku napadeného rozhodnutí nebude absolutní, neboť napadené rozhodnutí nepředstavuje zákaz vstupu žalobce na území České republiky a samo o sobě nijak nebrání žalobci stýkat se s manželkou na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Nadto, manželka není na péči žalobce závislá, neboť v době jeho pobytu ve vězení je péče o manželku znemožněna zcela, takže zrušení povolení k trvalému pobytu nebude mít na tuto situaci žádný vliv. Jak dále správně poukázala žalovaná, manželka a její pobyt na území nebude v důsledku napadeného rozhodnutí nijak ovlivněn a nebude ji znemožněna ani lékařská péče. Námitka nesprávně vyhodnoceného zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobce ve vztahu k manželce tak není důvodná.

25. Co se týká kritérií délka pobytu a doba, jež uplynula od spáchání trestného činu a chování žalobce v průběhu této doby, žalobce sice pobývá na území České republiky dlouhou dobu, nicméně po podstatnou část této doby páchal trestnou činnost a byl ve výkonu trestu, takže toto kritérium v posuzované věci nehraje žádnou podstatnou roli a žalovaná správně uvedla, že žalobce si tak nemohl na území vytvořit vazby, které by byly hodné obrany. Krajský soud se ztotožňuje i s názorem žalované, že od spáchání trestného činu sice uplynula delší doba, po kterou se žalobce žádného dalšího porušení veřejného pořádku ani spáchání trestného činu nedopustil, nicméně po celou tuto dobu byl ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž – logicky – byl v případném porušení veřejného pořádku a páčání trestné činnosti značně omezen. Za této situace tak uplynulá doba a chování žalobce po tuto dobu nemá zásadní vypovídací hodnotu.
26. K posouzení ostatních kritérií žalobce žádné námitky nevzněl, krajský soud proto pouze obecně a stručně konstatuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala podrobně všemi kritérii přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, jak byly definovány shora uvedenou judikaturou, a tyto logicky a přesvědčivě vyhodnotila, se závěrem, že dopad napadeného rozhodnutí do

žalobcova soukromého a rodinného života není nepřiměřený, s čímž se krajský soud zcela ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení:

27. Vzhledem k tomu, že žádná žalobní námitka není důvodná, krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s
28. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 19. listopadu 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu